

Libris PC

Respect pentru oamenii de știință

LAINI TAYLOR

Vremuri de
SÂNGE
și străluciri de
STELE

Vol. 2

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

Editura Epica, București, 2017

1

FATA DE PE POD

Praga, începutul lunii mai. Cerul atârna cenușiu peste acoperișurile ca de poveste și toată lumea se uita. Sateliții fuseseră chiar programați să supravegheze Podul Carol, în caz că... vizitatorii... s-ar fi întors. Lucruri ciudate se mai întâmplaseră și înainte în orașul ăsta, dar nu într-atât de ciudate. Cel puțin, nu de când există echipamente video care să le surprindă. Sau care să stoarcă tot potențialul lor.

- Te rog, spune-mi că-ți vine să faci pipi.
  - Ce? Nu. Nu, nu îmi vine. Să nu-ți treacă prin minte.
  - Oh, haide. Aș face-o eu însămi, dac-aș putea, dar nu pot. Eu sunt fată.
  - Știu. Viața e aşa de nedreaptă. Dar tot n-o să mă duc să fac pipi pe fostul iubit al lui Karou pentru tine.
  - Ce? Nici măcar nu voi am să-ți cer asta.
- Pe cel mai rezonabil ton al ei, Zuzana îi explică:
- Voi am doar să faci pipi într-un balon ca să pot să-l las să cadă în capul lui.
  - Oh.
- Mik se prefăcu a cântări propunerea preț de o secundă și jumătate.

Zuzana oftă zgomotos.

— Bine. Dar știi că o merită.

Ținta stătea la vreo trei metri în fața lor, cu o întreagă echipă de reporteri internaționali, dând un interviu. Nu era primul lui interviu. Nu era nici măcar al zecelea. Zuzana le pierduse socoteala. Ceea ce îl făcea pe acesta din cale-afară de enervant era faptul că îl dădea pe treptele imobilului unde se afla apartamentul lui Karou, care deja atrăsesese destulă atenție de la diverse agenții de poliție și securitate, dar fără ca adresa să fie afișată la știri, pentru toată lumea.

Kaz era preocupat să-și facă un nume pentru el, profitând de calitatea sa de fost iubit al „Fetei de pe pod”, cum era numită Karou după extraordinara încăierare care fixase ochii întregii lumi asupra Pragăi.

— Îngeri, începu captivată reporterița, care era Tânără și frumoasă, după standardul *manechinul-de-revistă-intâlneste-asasinul* al reporteritelor de televiziune. Ai avut vreo bănuială?

Kaz râse. Prevăzându-i reacția, Zuzana zâmbi fals odată cu el.

— Ce vreți să spuneți, dacă există îngeri cu adevărat sau dacă iubita mea e de partea îngerilor răi?

— *Fosta* iubită, șiieră Zuzana.

— Amândouă, cred, râse reporterița.

— Nu, niciuna, admise Kaz. Dar Karou a fost întotdeauna învăluită în mister...

— Cum ar fi?

— Păi, era incredibil de enigmatică. Cum să vă spun? Eu nu-i cunosc nici naționalitatea, nici numele de familie, dacă are vreunul.

— Și asta nu te deranja?

— Nu, era mișto. O fată frumoasă și misterioasă. Tinea tot timpul un cuțit în gheată, putea vorbi toate limbile alea și mereu desena monștri în...

Zuzana strigă:

— Povestește cum te-a aruncat pe fereastră!

Kaz încercă să ignore, dar reporterița auzise.

— E adevărat? Te-a rănit?

— Ei bine, n-a fost cel mai plăcut lucru care mi s-a întâmplat, a răspuns el și a râs fermecător, cu subînțeles. Dar n-am fost rănit. A fost vina mea, cred. Am speriat-o. N-am vrut, dar ea trecuse printr-un fel de luptă și era cu nervii la pământ. Era plină de sânge, din cap până în picioare și desculță, în zăpadă.

— Groaznic! Ți-a spus ce i se întâmplase?

Din nou Zuzana țipă:

— Nu! Pentru că era prea ocupată să-l arunce pe el pe fereastră!

— A fost o ușă, de fapt, zise Kaz, aruncându-i Zuzanei o privire piezișă.

Arătă spre ușă din spatele lui.

— Ușa aia.

— Chiar asta de aici?

Reporterița era încântată. Întinse mâna și o atinse, de parcă ar fi însemnat ceva — de parcă geamul înlocuit al unei uși, odinioară spart de corpul aruncat prin el al unui actor prost, ar fi fost un soi de simbol important pentru lume.

— Te rog!? insistă Zuzana pe lângă Mik. Stă exact sub balcon.

Ea avea cheile de la apartamentul lui Karou, ceea ce picase bine pentru a sustrage caietele de schițe ale prietenei sale din locuință mai înainte ca anchetatorii să poată pune mâna pe ele. Karou voise ca Zuzana să locuiască aici, dar, în clipa asta, din cauza lui Kaz, era prea mult circ.

— Uite, îi arătă Zuzana, ar cădea drept în capul lui. Și cum tu ai băut tot ceaiul ăla...

— Nu.

Reporterița se aplecă mai mult spre Kaz. Conspirativ.

— Deci, unde e acum?

— Nu, zău? murmură Zuzana. De parcă ar ști. De parcă nu le-ar fi spus-o ultimilor douăzeci și cinci de reporteri pentru că a vrut să păstreze dezvăluirea minunatului secret doar pentru ea.

Pe trepte, Kaz ridică din umeri.

— Am văzut cu toții. Și-a luat zborul.

Clătină din cap de parcă nu i-ar fi venit să credă și privi drept în obiectiv. Era mult prea chipeș pentru cât merita să fie. Kaz o făcea pe Zuzana să-și dorească, în clipa asta, ca frumusețea cuiva să poată fi anulată de comportamentul urât.

— *Și-a luat zborul*, repetă el, cu ochii larg deschiși într-o prefață uluire.

Interpreta interviurile acestea ca pe o piesă de teatru: același spectacol, din nou și din nou, cu doar minore improvizații, în funcție de întrebări. Devenise cu adevărat fumat.

— Și nu ai nicio idee încotro ar fi putut pleca?

— Nu. Întotdeauna pleca, dispărtea cu zilele. Nu spunea niciodată unde se ducea, dar era întotdeauna epuizată când se întorcea.

— Crezi că o să se întoarcă și de data asta?

— Sper.

O altă privire plină de emoție în obiectivul camerei de filmat.

— Îmi lipsește, știți?

Zuzana gemu de parcă ar fi avut crampe.

— Oooh, faceți-l să taaacăăă.

Dar Kaz nu tăcu. Întorcându-se iarăși spre reporteriță, zise:

— Singurul lucru bun este că pot folosi experiența asta în activitatea mea. Dorul, uluirea. Mă ajută în arta mea.

Cu alte cuvinte: *Destul despre Karou, hai să vorbim despre mine*.

Reporteriță îi cântă în strună:

— Vasăzică, ești actor, gânguri ea.

Zuzana nu mai rezistă.

— Mă duc sus, îi spuse lui Mik. Poți să-ți păstrezi vezica plină cu ceai. Găsesc eu ceva.

— Zuze, ce vrei să..., începu Mik, dar ea deja se îndepărta hotărâtă, aşa că o urmă.

Iar când, trei minute mai târziu, un balon roz plonjă de sus pentru a ateriza drept în capul lui Kazimir, acesta îi rămase dator lui Mik, fiindcă nu era „o vezică de ceai” ceea ce l-a împroșcat din cap până-n picioare. Era parfum, vreo câteva sticluțe, amestecat cu

praf de copt, într-o pastă mulțumitor de lipicioasă. Care pastă i-a îmbâcsit părul și i-a usturat ochii, în timp ce pe față i s-a întipărit o expresie de milioane. Zuzana a văzut-o, pentru că, deși interviul n-a fost transmis live, televiziunea alese să-l difuzeze integral.

De nenumărate ori.

A fost o victorie, deși una lipsită de consistență, pentru că, atunci când încercase telefonul lui Karou — cam pentru a 86.400-a oară —, intrase direct căsuța vocală și Zuzana înțelesese că era mort. Cea mai bună prietenă a ei dispăruse, probabil într-o altă lume, și nici măcar vederea repetată a imaginii lui Kaz cu gura căscată, încoronat cu pasta-parfum și bucățele de balon roz, n-o puteau consola pentru asta.

Deși niște pipi cu siguranță ar fi reușit.